

Sąd naruszył prawo, ponieważ art. 4 i 7 rozporządzenia w sprawie ochrony interesów finansowych stanowią niezależną i wystarczająco precyzyjną podstawę do przyjęcia administracyjnych środków odzyskiwania należności, które nie są sankcją.

W pkt 69 wyroku Sąd stwierdził wreszcie, że łączne zastosowanie art. 103 rozporządzenia finansowego z 2002 r. oraz art. 4 i 7 rozporządzenia w sprawie ochrony interesów finansowych nie pozwala na przyjęcie środka wobec skarżącego w pierwszej instancji, ponieważ nie był on bezpośrednim beneficjentem płatności.

Zdaniem Komisji Sąd naruszył prawo, ponieważ art. 7 rozporządzenia w sprawie ochrony interesów finansowych, stosowany łącznie z art. 4 tego rozporządzenia i art. 103 rozporządzenia finansowego z 2002 r. stanowi przepis wystarczająco jasny i precyzyjny, by umożliwić odzyskanie należności od skarżącego w pierwszej instancji, nawet jeśli nie był on bezpośrednim beneficjentem rozpatrywanych płatności.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich (Dz.U. 1995, L 312, s. 1).

Wniosek o upoważnienie do dokonania zajęcia złożony w dniu 30 listopada 2022 r. – Ntinios Ramon/Komisja Europejska

(Sprawa C-742/22)

(2023/C 35/47)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Ntinios Ramon (przedstawiciele: adwokaci Achilleas Dimitriadis i Charalampos Pogiatis oraz Pavlos Eleftheriadis, barrister)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

- nakazanie uchylenia immunitetu Komisji Europejskiej na podstawie art. 1 Protokołu nr 71 w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej oraz zezwolił na doręczenie i wykonanie postanowienia o dokonaniu zajęcia zabezpieczającego z dnia 26 czerwca 2019 r. wydanego przez Eparchiako Dikastirio Ammochostou (sąd rejonowy, Famagusta, Cypr) wobec Komisji Europejskiej, z zastrzeżeniem uchylenia jej immunitetu, które to postanowienie dotyczy roszczeń N. Ramona wobec Republiki Turcji w kwocie 622 114,52 EUR przyznanej skarżącemu przez Europejski Trybunał Praw Człowieka ze względu na naruszenie jego praw poprzez bezprawne zajęcie jego własności przez władze tureckie;
- podjęcie wszelkich środków i działań, które Trybunał uzna za słuszne i sprawiedliwe w niniejszym przypadku;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania, w tym VAT.

Zarzuty i główne argumenty

Republika Turcji ma pewne, o określonej wartości i wymagalne wierzytelności wobec Unii Europejskiej, na mocy następujących umów finansowych zawartych pomiędzy Unią i Republiką Turcji:

- a) umowy finansowej z 2018 r. dotyczącej „Rocznego programu działań na rzecz Turcji na rok 2018” z dnia 6 listopada 2019, na kwotę 98,4 milionów EUR;
- b) umowy finansowej z 2019 r. dotyczącej „Rocznego programu działań na rzecz Turcji na rok 2019” z dnia 4 czerwca 2020 r., na kwotę 157,7 milionów EUR;
- c) umowy finansowej z 2020 r. dotyczącej „Rocznego programu działań na rzecz Turcji na rok 2019” z dnia 26 marca 2021 r., na kwotę 122 milionów EUR.

Pomoc przedakcesyjna Unii Europejskiej ma między innymi na celu pomoc Turcji w obraniu ścieżki reform, które przybliżą jej dorobek prawny Wspólnoty, w tym przestrzeganie rządów prawa i ochronę praw człowieka.

Zajęcie żądane przez skarżącego dotyczy wykonania wyroku Europejskiego Trybunału praw Człowieka z dnia 26 października 2010 r., Ramon przeciwko Turcji, (CE:ECHR:2010:1026JUD 002909295), i stanowi środek sprzyjający ochronie i przestrzeganiu praw człowieka.

Zajęcie wierzytelności pieniężnych, które ma Turcja wobec Unii Europejskiej, do wysokości kwoty należnej N. Ramonowi od Republiki nie przeszkodzi dobremu funkcjonowaniu Unii Europejskiej ani nie zagrazi jej niezależności. Przeciwnie, zajęcie przyczyni się do realizacji jednego z głównych celów pomocy przedakcesyjnej przyznanej Turcji, czyli przestrzegania rządów prawa i ochrony praw człowieka przez państwo kandydujące do przystąpienia.
